

Les se jí ještě nikdy nezdál tak kouzelný. Shlížela z okraje kořeny protkaného útesu do útrob nekonečného moře modravé zeleně pod převisem. Měsíční paprsky přízračně dopadaly na koruny mohutných jasanů pod úpatím tmavých skalisek nerozeklaných hor, dobarvující údolí života do rodných stínů jejího domova. Nic na sobě nedala vědět. Jen tam tak tiše stála, uběhla minuta, uběhla hodina. Vydržela by celou noc. Celou noc bez starostí a zbytku světa, jen ona a les, jen zeleň a jasan. Cítila se tak plná života, tak nepodstatná a přeci tak důležitá. Byla to ona, kdo se mohl ponořit do náruče lesa. Nikdo jiný, nikdo jiný tam nebyl. Jen Lunin měsíc držel nad malou klisničkou stráž, aby jí na jejích nočních touláních žádný zvědavý poník nerušil.

Maličká Breeze zachumlala zelenkavé tělíčko do nahřáté náruče hebkého mechu pod nakloněným kmenovým. Chtěla zůstat mezi krásou vzrostlých jasanů až do rána. Neměla však v plánu nechat si o lesu jen zdát; snové rozjímání před ní totiž krajina otevřela každý soumrak a právě noc se stávala její nepotopitelnou nadějí. Nebála se ničeho, neměla důvod, věděla, že by jí les před nebezpečím ochránil. Netušila proč ani jak, ale dokázala to vnímat.

Na kouzelné místo se vždy ve stejnou dobu pravidelně vracela, aby znovu a znovu mohla pocítit to rostoucí pouto, ten klidný vánek v její rozpletené hřívě, to ticho mezi šuměním korun ševlících stromů, tu nevysvětlitelnou nádheru, ten smysl. Kdyby si měla vybrat jediný čas a místo, kde má její život skutečnou cenu, kde její podstata chtěla určit, proč jí jen tento svět otevřel náruč, nikdo by jí tu volbu ani za tisíc let nedokázal vymluvit.

Dnešní večer byl však něčím zvláštní, něčím tak jedinečný. Nedokázala Breeze jen sledovat, chtěla zůstat v chodu lesa, chtěla obejmout náruč stromů a nikdy se už nevrátit. Byla to nezkrotná touha zázraku života. Měla naspěch. Tančila mezi nočním vánkem, nesoucím výpravě na svém proudu spadané listí. Sledovala jej, naslouchala, vnímala, běžela za svým osudem. Hluboce dojatá, tak šťastná.

Posledním skokem stočil vítr směr nad maličké pomezí u kraje lesa, kde Breeze spatřila mezi vysokou trávou stát jediný kmen. Vánek nechal své listí ladně dopadnout na dráhy letokruhů poslední části starého jasanu, který zde kdysi musel rozprostírat svoji korunu vysoko nad ostatními stromy. Tiše si prohlížela jeho umírající kůru. Sklesle přiklusala až do naprosté blízkosti a smutně hladila její vrásčité lemy. Nebyla to však jediná věc, kterou si tak dlouho prohlížela.

Ve zlomu uprostřed spatřila zapadlé semínko. Leželo v samém středu praskliny usychajícího kmene, kde bez povšimnutí nečinně spalo mezi stěnami. Připadalo jí velice důležité, naprosto jiné, než jaké tu noc už v lesích viděla. Ve stejnou chvíli, kdy jej Breeze

chtěla opatrně vysunout, prostoupily paprsky měsíce skrze větvení mohutných stromů a odrazily jí v hnědých očích zářivé hrany křehkého obalu. Prudce zamrkala.

Očima těkala po kmeni do všech stran. Zadívala se znovu na semínko uprostřed a zaklonila hlavu. V puse uchopila hrdlo malé dřevěné nádoby, uvázané kolem jejího prázdného boku. Věděla, co po ní les chtěl, slyšela to volání, zavřela oči.

Polila kmen douškem čisté vody. Nechala se vést. Les zašeptal, ona odpovídala. Oči nechávala stále zavřené, chtěla vše jen cítit, ponořit se do jeho hlasu, který už nemluvil, ale laskavě zpíval. Něco uzoučkého jí vzápětí objalo kopýtko a vyšplhalo se po noze až k hlavičce, šimralo to. Cítila, jak jí maličké stonky svazují zelenou hřívu, splétají ji do celku, lehce a pomalu prohrabují, klikatí se, rostou. Znovu otevřela oči.

Stála před kvetoucím kmenem zdravého jasanu. Sledovala, jak si vánek pohrává s modrými květy nádherných pomněnek. Narovnala hlavu a hodila si přes rameno svou tmavou hřívu. Byla posetá tisícem maličkových rostlinek a květin; objímaly jí, hladily, kvetly. Samou radostí se zatočila a dopadla do vysoké trávy. Spatřila obraz kvetoucí pomněnky na kraji svého, nadále již označeného boku. Dotýkala se heboučkových vlasů, poslouchala píseň lesa. Byla tak moc šťastná. Vydržela na kraji toho pomezí celou noc. Cítila svůj osud, věrná lesu, a on zase jí. Navěky.